

Roussel,R-Bofill,J

I SI RAYMOND ROUSSEL FOS AIXÒ?

Un bon dia Sartre va pensar que potser abans d'enfrontar-se amb la realitat havia d'enfrontar-se amb els mots; és més, plantejada la qüestió en realitat no sabia quina qüestió es plantejava ni si qüestionava res, atès que tot plegat sortia dels mots a propòsit de la realitat que, creiem, els generava, sense que fos capaç de destriar on hi havia els mots i on s'emplaçava la realitat.

Si bé, tanmateix, hi havia la realitat que a cadascú de nosaltres ens provocaven els mots, encara que més aviat ens semblava que percebíem la realitat perquè l'havíem qüestionada al designar-la amb els sons o les grafies cal·ligràfiques dels mots amb els que l'al·ludíem. Tot això a banda del rol exercit per l'imaginari (potser un embruixament cultural dels mots?), que era ben present a cada actiu sonor i a cada plasmació plàstica, atès que l'imaginari sorgeix del mot o del referent del mot i de qui utilitza el mot.

Tanmateix Sartre, també, es va adonar que si volia sortir del laberint sense entrada ni sortida dels mots, potser el que havia de fer era deixar els mots i anar a les formes, com més contundents millor, de tres dimensions millor que de dues, i a l'espai millor que a la gravació; fora el dibuix i la pintura!! beneficiem l'escultura i l'escena!!. Tampoc se'n sortí perquè conforme creava formes, aquestes assolien sentit si s'apropaven a les que els seus ulls o el seu tacte verificaven i, si no era així, aquelles formes no eren res; potser sí!, ben mirat, aquelles formes eren la manifestació tangible de les seves inquietuds.

Aleshores Sartre pensà de nou que potser només Roussel ho havia encertat: tot són visions nascudes dels mots amb els que atrapem el que els sentits ens ofereixen. Ens trobaríem en un món amb, només, *locus solus*, llocs solitaris?, llocs únics? No seria aquesta amfibologia la que atrau Roussel, Butor, Barceló i Bofill?

Però acabem d'afinar-ho: i si agaféssim, com fa en Joan Bofill, només la punxant i embotada *hie* (el picó) - el punxegut i aplatat taló de l'escarpí de la gran dama només per malmetre parquets i parterres selectes, o a les mans endurides del piconador que conforma carrers, places i vies -, per foradar, per encaixar, per formalitzar? Si bé no satisfets mentalment potser sí que ens sentiríem sadollats sensiblement (de sentiments aquí no en parlem).

(Impressions d'Arnau Puig en ocasió del poema filmic de Joan Bofill *La hie*, text de Roussel llegit per Michel Butor i intervenció plàstica de Miquel Barceló.)

Arnau Puig, Novembre 2014